

2

Слизам от колата, а навън е горещ, задушен юнски следобед. Ръсел се отдалечава и натиска клаксона, така че май вече няма връщане назад. Домът на Максвел е голяма, класическа викторианска къща на три етажа, с жълта дървена облицовка и бяла, рязана декорация. Има голяма веранда, която обикаля цялата постройка, ратанови мебели и цветарници, преливащи от жълти цветя – маргаритки и бегонии. Имотът граничи с голяма гора – или някакъв парк? – така че по улицата се носят птичи песни, и аз чувам жуженето на насекоми, чуруликане и трели.

Тръгвам по пътеката, застлана с каменни плочи, и се качвам по стълбичките към предната веранда. Звъня на вратата и ми отваря момченце. Оранжево-червеникавата му коса стърчи право нагоре. Прилича ми на онези куклички тролове.

Приклякам, за да се погледнем очи в очи.

– Обзалагам се, че се казваш Теди.

Момченцето ми се усмихва срамежливо.

– Аз съм Малъри Куин. Твоите...

То се обръща, хуква по стълбите към втория етаж и изчезва от погледа ми.

– Теди?

Не съм сигурна какво да направя. Пред мен има малко антре и коридор, който води до кухнята отзад. Виждам трапезария (отляво) и дневна (отдясно), както и разкошен чамов паркет (навсякъде). Лъхва ме свежият, чист аромат на централна

климатизация – смесен с нотка на масло „Мърфи“, сякаш някой току-що е излъскал подовете до блясък. Всички мебели изглеждат модерни и съвсем нови, сякаш преди малко са пристигнали от шоурума на скъп мебелен магазин.

Натискам звънеца, но той не издава никакъв звук. Натискам го три пъти.

– Ехо?

В далечния край на къщата, в кухнята, забелязвам силуета на жена, която се обръща и ме забелязва.

– Малъри? Ти ли си?

– Да! Здравейте! Опитях се да звънна, но...

– Знам, съжалявам. Ще го оправим.

Преди изобщо да се замисля откъде Теди беше разбрал, че съм пристигнала, тя пристъпва към мен. Има най-грациозната походка, която съм виждала – движи се безшумно, стъпалата ѝ сякаш едва докосват пода. Висока, слаба и руса, със светла кожа и меки черти, които изглеждат твърде деликатни за този свят.

– Аз съм Карълайн.

Подавам ѝ ръка, но тя ме поздравява с прегръдка. Тя е от онези хора, които излъчват топлина и съчувствие, и усещам, че ме задържа в обятията си малко по-дълго от необходимото.

– Толкова се радвам, че си тук. Ръсел ни е разказвал чудесни неща за теб. Наистина ли си чиста от осемнайсет месеца?

– Осемнайсет и половина.

– Невероятно. След всичко, което си преживяла? Това е просто изключително. Трябва много да се гордееш със себе си.

Притеснявам се, че ей сега ще се разплача, защото не очаквах да ме пита за възстановяването ми още в началото, още преди да съм пристъпила прага на къщата ѝ. Но изпитвам облекчение, че сме приключили с това, че най-лошото вече е сложено на масата.

– Не беше лесно, но с всеки изминал ден става все по-лесно.

– Именно това казвам и на своите пациенти. – Тя отстъпва назад, оглежда ме от глава до пети и се усмихва. – Я се виж сега! Толкова си здрава, просто сияеш!

В къщата царуват прохладните и благодатни двайсет градуса – приятно бягство от задуха навън. Следвам Карълайн покрай стълбището и под площадката на втория етаж. Кухнята ѝ е изпълнена с естествена светлина и прилича на снимачната площадка от кулинарно предаване. Има голям и малък хладилник и газова печка с осем котлона. Мивката прилича на корито, толкова е голяма, че ѝ трябва два крана. Има и десетки чекмеджета и шкафове с различни форми и размери.

Карълайн отваря малка вратичка и аз осъзнавам, че това е трети хладилник, миниатюрен, зареден със студени напитки.

– Я да видим, имаме тоник, кокосова вода, студен чай...

– Един тоник ще е чудно. – Обръщам се, за да се насладя на стената от прозорци с гледка към задния двор. – Кухнята ви е толкова красива.

– Огромна е, нали? Твърде голяма е за трима души. Но се влюбихме в останалата част от къщата, така че се решихме. Точно зад нас има парк, забеляза ли? Теди обича да се разхожда из гората.

– Звучи забавно.

– Но се налага постоянно да го проверяваме за кърлежи. Мисля да му вземем каишка за паразити.

Тя доближава чашата до машината за лед, от която се чува леко подрънкване – като вятърните камбанки на верандата ѝ – и изпадат десетина ситни перли кристален лед. Имам чувството, че съм станала свидетел на магически номер. Тя допълва чашата с тоник и ми я подава.

– Какво ще кажеш за един сандвич? Да ти приготвя ли нещо?

Аз поклащам отрицателно глава, но Карълайн все пак отваря големия хладилник, където се крие изобилие от продукти. Бутилки пълномаслено и соево мляко, кутии кафяви яйца от свободни кокошки, половинлитрови буркани с песто, хумус и пико де гайо. Резени сирене, бутилки кефир и бели торбички, издути от листни зеленчуци. А плодовете! Огромни кутии с ягоди и боровинки, малини и къпини, два сорта пъпеши. Карълайн

се пресяга за торбичка бейби моркови и половинката хумус, след което затваря вратата на хладилника с лакът. Забелязвам, че на нея е прикрепена детска рисунка, простичко и несръчно изображение на зайче. Питам дали авторът е Теди, а Карълайн кима.

– Шест седмици в тази къща и вече намеква за домашен любимец. Казах му, че трябва да приключим с разопаковането на багажите.

